

Arrest

nr. 294 853 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat L. LUYTENS, in het bijzijn van de voogd en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 16 november 2021.

1.2. Op 16 februari 2023 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat en zijn voogd.

1.3. Op 26 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, een Psthoun van origine te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Loy Kalai in het district Watapur, provincie Kunar.

Op een dag was je met enkele jongens naar de bergen aan het wandelen om hout te sprokkelen. Onderweg zag je op een gegeven moment een draad. Je dacht meteen aan hetgeen hierover verteld werd op jouw school. De leerkrachten hadden toen aangegeven om de autoriteiten te verwittigen indien je iets op straat zou zien liggen of iets verdacht zou opmerken. Je begaf je naar het districtshuis en vertelde daar aan de bewaker dat je verdachte draden had gezien. De bewaker stuurde iemand met jou mee om de plaats te tonen waar je de draad zag, waarna je terug naar huis gestuurd werd. Korte tijd na jouw thuiskomst, hoorde je een explosie. Je vertelde thuis vervolgens dat jij degene was die melding had gemaakt van de bom bij de autoriteiten, waarna jouw jongere broer dit rondvertelde aan de andere kinderen van jouw dorp. Dit moet eveneens ter ore van de taliban zijn gekomen. De taliban belden jouw vader op, waarna ze hem bedreigden en geld eisten in ruil voor de kosten aan het explosief. Zo niet, diende jouw vader jou over te dragen aan de taliban. Je vader weigerde echter jou aan de taliban te overhandigen, waardoor hij jouw vertrek begon te regelen met jouw oudere broer.

Je verliet Afghanistan enkele dagen voor de machtsovername door de taliban (i.e. augustus 2021) samen met jouw broer B.. Via Pakistan reisden jullie naar Iran. In Maku geraakten jullie elkaar toen kwijt in de drukte, waarna je alleen verder reisde. Je reisde via Turkije verder naar Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk om op 15 november 2021 in België aan te komen na een reis van ongeveer twee tot drie maanden. Op 16 november 2021 diende je jouw verzoek om internationale bescherming in.

Na jouw vertrek bezorgden de taliban een dreigbrief bij jouw familie waarin ze stelden dat ze jou zouden straffen omdat je hun eerste waarschuwing in de wind had geslagen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood, gearresteerd of gestraft te zullen worden door de taliban.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je enkele identiteitsdocumenten van familieleden die in België verblijven, neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en jouw voogd die in de mogelijkheid verkeerden om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren en werd bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, alsook met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat je de gebeurtenissen die leidden tot jouw vertrek uit Afghanistan niet coherent situeert, hetgeen de waarachtigheid van de door jou geschetste vervolgingsfeiten ondermijnt. Zo verklaar je tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jouw vader telefonisch gecontacteerd en bedreigd werd door de taliban nadat je bij de autoriteiten melding

had gemaakt van een mogelijk gevaar, hetgeen leidde tot jouw vlucht uit Afghanistan. Tevens stelde je dat de taliban na jouw vertrek een schriftelijke bedreiging hebben geuit (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 16/02/2023, CGVS, p. 12, p. 13). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had je echter een verschillend verloop van de feiten geschetst. Daar stelde je immers dat de taliban een brief stuurden naar jouw vader waarin ze geld eisten, waardoor jouw vader jou het land uitstuurde (vragenlijst CGVS, d.d. 09/05/2022, vraag 3.5). Van een telefoongesprek tussen jouw vader en de taliban is nergens sprake (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bovenstaande incoherentie jou voorgelegd, ontken je jouw eerdere verklaringen en geef je aan ook op de DVZ aangegeven te hebben dat de taliban eerst getelefoneerd hebben om daarna een dreigbrief te sturen (CGVS, p. 19). Dit vindt echter nergens zijn weerslag in het verslag van het gesprek op de DVZ. Hierop gewezen, herhaal je jouw verklaringen op de DVZ en voeg je er aan toe dat het telefoontje diende als waarschuwing (CGVS, p. 19). Dat je zelf niet rechtstreeks in contact staat met jouw vader, is geen vergoelijking voor het uitblijven van coherente verklaringen, daar je jouw vader via jouw oom in België ongeveer vier tot vijf dagen voor jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS had gesproken (CGVS, p. 7). Ofschoon begrip kan worden opgebracht voor jouw jeugdige leeftijd, kan echter wel worden verwacht dat je de gebeurtenissen die hebben geleid tot jouw vertrek uit Afghanistan, op coherente wijze kan situeren en toelichten. De ontvangst van de dreigbrief van de taliban situeer je immers op twee verschillende tijdstippen, hetzij enerzijds voor jouw vertrek en anderzijds na jouw vertrek. Dat je niet eenduidig bent over het feit of je de dreigbrief al dan niet voor of na jouw vertrek ontving, mag dan ook verbazen en doet de nodige vragen oproepen. Minstens even frappant is de vaststelling dat je geen van deze gebeurtenissen vermeldde toen je bij aankomst in België gevraagd werd naar je motieven voor je komst naar België. Je stelde toen immers louter dat je vader was verdwenen na de machtsovername en je moeder je hierop vroeg het land te verlaten (Fiche Mineur Etranger Non Accompagné, d.d. 16/11/2021, p. 4).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven op zeer ernstige wijze.

Dat je geen coherent beeld schetst over het verloop van de verschillende gebeurtenissen die hebben geleid tot jouw vertrek, blijkt verder nog uit de vaststelling dat je er evenmin in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen over de manier waarop jouw reis werd geregeld en je uiteindelijk vertrokken bent uit Afghanistan. Vooreerst kan gewezen worden op jouw incoherente verklaringen aangaande het moment waarop je vertrok. Zo laat je bij aankomst in België uitschijnen na de machtsovername door de taliban het land te hebben verlaten, gelet op jouw verklaringen dat jouw vader verdween nadat de taliban de macht hadden overgenomen, waarna jouw moeder jou vroeg om het dorp te verlaten en je uiteindelijk een familie in Chaghasaray ontmoette die vervolgens jouw reis geregeld heeft (Fiche Mineur Etranger Non Accompagné, d.d. 16/11/2021, p. 4). Zowel bij je registratie als bij de DVZ gaf je aan dat je broer B. nog in Afghanistan verbleef (Fiche Mineur Etranger Non Accompagné, d.d. 16/11/2021, p. 2; verklaring DVZ d.d. 09/05/2022, vraag 17). Op het CGVS gooide je het echter over een andere boeg en verklaarde je drie of vier dagen voor de machtsovername door de taliban het land te hebben verlaten samen met jouw oudere broer B. die samen met jouw vader instond voor de organisatie van jullie reis (CGVS, p. 9). Gewezen op deze vastgestelde incoherentie, corrigeer je jouw verklaringen. Je blijft weliswaar volharden in het feit samen met jouw broer B. te zijn vertrokken, doch zou er ook een familie uit Chaghasaray met jullie zijn meegereisd (CGVS, p. 20). Dit stemt echter niet overeen met jouw verklaringen dat je alleen met jouw broer vertrok uit Afghanistan en je in of op weg naar Turkije met een andere familie samen reisde nadat je jouw broer uit het oog verloren had (CGVS, p. 20; verklaring DVZ, vraag 32). Tevens dient benadrukt te worden dat jouw verklaringen aangaande jouw vermoeden dat jouw vader meegenomen is omdat hij alleen in het dorp achterbleef, geenszins stroken met jouw oorspronkelijke verklaringen bij aankomst in België dat jouw vader verdween na de machtsovername (CGVS, p. 20). Je had immers gesteld dat jouw vader er eerst voor zorgde dat zowel jij en jouw broer B. als de rest van het gezin in veiligheid waren, hetgeen inhoudt dat jouw vader aldus nog in beeld was op het moment van jouw vertrek en pas mogelijks verdween na jouw vertrek uit Loi Kalay, hetgeen niet strookt met jouw verklaringen bij aankomst in België waarbij je de verdwijning van jouw vader eerst plaatste (CGVS, p. 18; Fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p. 4). Daarenboven dient er op gewezen te worden dat je aangaf een nacht bij jouw nicht A. in Jalalabad te hebben verbleven alvorens Afghanistan uit te reizen en niet te zijn meegegaan met jouw moeder, broers en zussen naar het huis van jouw tante in Chaghasaray (CGVS, p. 8,

p. 9, p. 18). Dat Chaghasaray op de route ligt tussen jouw dorp en Jalalabad kan worden gevolgd (CGVS, p. 20), doch is het opmerkelijk dat je telkens een ander verloop van de feiten schetst en niet meteen zou hebben aangegeven dat een familie uit Chaghasaray met jou is meegereisd, waardoor het

vermoeden ontstaat dat je je verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling. Bovenstaande vaststellingen plaatsen jouw asielmotieven verder op losse schroeven.

Verder kunnen de nodige vragen worden gesteld bij het gedrag van je familieleden en van de autoriteiten nadat je melding maakte van verdachte daden. Je stelt immers louter met de bewaker van de politie te hebben gesproken, aan wie je meldde verdachte daden te hebben gezien zonder hierbij te zeggen dat het om een bom ging (CGVS, p. 15). In dit opzicht is het dan ook vreemd dat de bewaker – uitgezonderd te peilen naar de locatie – geen verdere vragen zou hebben gesteld, noch zou de politieagent die er vervolgens werd bijgehaald verdere vragen hebben gesteld (CGVS, p. 15). Dat de bewaker toen zonder verdere informatie te verzamelen meteen iemand erbij haalde, mag verwonderen. Verwacht kan worden dat de bewaker of de agent meer gegevens zouden gaan bevragen ten einde de situatie in te schatten en de eventuele verdere stappen te kunnen bepalen. Dat je jongere broer onmiddellijk na je melding bij de autoriteiten aan anderen vertelde over deze aangifte (CGVS, p. 16), is evenmin plausibel in de Afghaanse context. Niet alleen mag ook van een jongere verwacht worden dat hij enig inzicht heeft in het risico dat dit inhield, bovendien kan niet worden ingezien dat je vader de overige familieleden niet op het hart zou drukken om deze zeer gevoelige informatie niet te delen buiten het gezin. Deze vaststellingen ondergraven verder de waarachtigheid van jouw beweerde vervolgingsfeiten.

Voorts overtuigden je verklaringen over de concrete bedreigingen door de taliban op geen enkel punt. Zo blijf je uitermate vaag en oppervlakkig wanneer je hiernaar gevraagd wordt. Je weet immers niet wie van de taliban jouw vader heeft opgebeld, noch kan je duiden of deze persoon zich al dan niet kenbaar heeft gemaakt bij jouw vader (CGVS, p. 17). Daar waar je verklaarde dat de taliban een grote som geld eisten van jouw vader, weet je niet hoeveel geld jouw vader dan aan de taliban diende te overhandigen (CGVS, p. 17). Evenmin heb je dit nagevraagd bij jouw vader (CGVS, p. 17). Verder heb je geen notie op welke manier jouw vader dit geld dan zou moeten overbrengen aan de taliban. Je vermoedt via de imam van de moskee, maar weet dit niet te concretiseren (CGVS, p. 17). Het is echter frappant dat als de taliban doorgaans geld eisen, ze aangeven hoe dit dan concreet dient te gebeuren (CGVS, p. 17). Dat je niet weet of ze dit geconcretiseerd hebben naar jouw vader toe, mag verbazen (CGVS, p. 17). Er kan begrip worden opgebracht voor jouw jeugdige leeftijd, alsook dat jouw vader de telefoon ontving, doch kan worden verwacht dat je meer informatie zou kunnen meegeven aangaande de concrete bedreigingen van de taliban, daar de taliban eveneens jouw overlevering eisten (CGVS, p. 17). Evenmin kan je duiden wie de dorpelingen zijn die de taliban zouden hebben ingelicht dat jij achter de melding bij de autoriteiten zat (CGVS, p. 16). Je stelt weliswaar dat sommige mensen van het dorp banden hebben met de taliban, doch weet je geenszins wie dit dan zijn en stel je vaagweg dat er dorpelingen als informant actief zijn (CGVS, p. 16). Jouw vage en ontwijkende antwoorden kunnen dan ook niet overtuigen, waardoor de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de door jou ingeroepen feiten. Dit mag verbazen, daar de bedreigingen van de taliban jouw vader er uiteindelijk toe aangezet hebben jou Afghanistan te doen verlaten.

Dat de door jou beweerde vervolging door de taliban elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het feit dat je nauwelijks enige notie hebt over de gebeurtenissen na jouw vertrek. Zo kan immers worden gesteld op basis van jouw verklaringen dat je geen zicht hebt op de inhoud van de dreigbrief van de taliban die na jouw vertrek bij jouw familie werd bezorgd. Gevraagd om te vertellen wat je over de brief weet, moet je het antwoord schuldig blijven en stel je de brief zelf niet gelezen te hebben (CGVS, p. 18). Naast het feit dat je bij de DVZ had verklaard dat je familie deze brief ontving toen jij nog in Afghanistan verbleef (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), kan, daar deze brief rechtstreeks verbonden is met jouw asielmotieven, worden verwacht dat jouw oom zich beter zou informeren en jou hoe dan ook meer details zou meegeven, ten einde het risico op verdere vervolging in te schatten en jou hiervan op de hoogte te houden. Je kon overigens ook aan je vader meer informatie vragen over deze dreigbrief aangezien je nog contact hebt gehad met hem (CGVS, p. 7). Dat je over dit kernelement in je relaas geen enkele informatie kan geven doet dan ook op zeer ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van je beweerde problemen. Verder is het frappant dat je niet weet of er naast de ontvangst van deze brief verder nog iets gebeurde na jouw vertrek. Dat je zelf niet in rechtstreeks contact staat met jouw familie is geen vergoelijking voor jouw gebrekkige kennis, daar verwacht kan worden dat jouw oom of vader jou ook hierover zouden informeren. Daarenboven heb je, zoals verder zal blijken, niet aannemelijk gemaakt slechts sporadisch contact te hebben met jouw vader. Ook van een jonge verzoeker om internationale bescherming kan immer redelijkerwijze worden verwacht dat deze pogingen onderneemt om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn of haar problemen en de situatie in zijn of haar land van herkomst. Dat een verzoeker nalaat dit te doen, getuigt van een gebrek

aan interesse voor zijn of haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat je er geenszins in slaagt enige informatie te verschaffen over de taliban in jouw omgeving. Zo kan je geen enkele talibanleider bij naam noemen, noch heb je ooit namen gehoord van talibanleiders in jouw bredere regio (CGVS, p. 8). Je stelt louter dat de taliban in het geheim opereerden, waardoor de namen niet bekend geraakten (CGVS, p. 8). Het is verwonderlijk dat je nauwelijks enige notie hebt van de taliban in je regio. Jouw asielmotieven zijn immers rechtstreeks verbonden aan de beweerde bedreigingen van de taliban, waardoor kan worden verwacht dat je over een gedegen kennis over dergelijke aspecten beschikt. Dat je helemaal niets van informatie kan verschaffen, plaatst de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven verder op de helling. Indien jij en je familie daadwerkelijk door een lokale talibangroepering dermate bedreigd werden dat jij en je broer zich genoodzaakt zagen om Afghanistan te verlaten, mag verwacht worden dat jij of jouw familie zich over deze strijders zouden informeren ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan jouw bewering een vrees voor vervolging te moeten koesteren voor de taliban omwille van de melding over een bom die je maakte bij de autoriteiten.

Wat betreft de verwijzing van jouw advocaat naar het feit dat je niet op de hoogte bent van waar jouw familie verblijft in Afghanistan en je een oom in België hebt (CGVS, p. 21), dient te worden opgemerkt dat jouw verklaringen omtrent de huidige situatie van jouw familie in Afghanistan niet overtuigen. Je kan immers niet duiden waar jouw vader of de rest van jouw familie vandaag de dag verblijft, hoewel er nog sporadisch contact is met jouw vader en jouw oom in België in contact staat met jouw paternale neef E., die nog steeds in jouw dorp Loi Kalay woont (CGVS, p. 6, p. 8, p. 11). Dat jouw vader in het laatste contact gezegd zou hebben dat iedereen van het gezin uit elkaar is gegaan, zonder dit verder te concretiseren, mag verbazen (CGVS, p. 6). Verder is het vreemd dat jouw vader zijn gezin in veiligheid gebracht zou hebben bij jouw tante in Chaghasaray, zonder verder toe te lichten wat hij zelf van plan was. Hoewel je bij jouw broer B. onderweg polste naar jouw familie, zou hij jou hierover niet ingelicht hebben, noch kan je duiden of B. op de hoogte was van de plannen van jouw vader (CGVS, p. 18). Dat hij jou niet geïnformeerd zou hebben over het lot van jouw familie, doet dan ook de nodige vragen oproepen en is weinig plausibel. Gevraagd of jouw maternale oom in België nog contacten onderhoudt met andere familieleden, blijf je evenzeer in het ongewisse. Naast jouw paternale neef E., weet je immers niet of jouw oom nog contacten met andere familieleden onderhoudt, noch ben je op de hoogte of jouw oom een zicht heeft op de huidige verblijfplaats van jouw moeder, broers en zussen (CGVS, p. 7, p. 20). Het is dan ook weinig plausibel dat jouw oom jou hierover geen verdere informatie of duidelijkheid zou hebben gegeven. Dat jij, noch jouw oom enige notie hebben over het lot van jouw familie, noch inspanningen leverden om het contact te herstellen of te bestendigen, mag verbazen en is in zijn algemeenheid weinig plausibel. Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw bewering niet op de hoogte te zijn van de huidige situatie van jouw familie en slechts sporadisch met jouw familie, meer concreet jouw vader, in contact te staan.

Daar waar je verklaart dat Daesh eveneens een brief heeft gestuurd naar jou, dient te worden opgemerkt dat je hiermee verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS, p. 20; vragenlijst CGVS, d.d. 09/05/2022, vraag 3.7). Je stelt immers geen persoonlijke problemen te hebben gekend met Daesh hieromtrent en dat Daesh dergelijke brieven naar alle inwoners van het dorp stuurden om mensen te benaderen of te rekruteren (CGVS, p. 20; vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Daesh heeft echter nimmer een brief naar jou persoonlijk gericht gestuurd (CGVS, p. 20). Je koppelde evenmin enige actuele persoonlijke vrees aan deze beweerde algemene problemen wanneer je hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd of (CGVS, p. 13). Op basis van jouw verklaringen kan hieruit dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Afghanistan een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door jou aangehaalde asielaanbod, waarop je jouw asielmotieven steunt. Je bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)** per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and**

humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de*

subsidiare bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiare bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is.

Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele

privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging.

De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd

worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, gelet op jouw verklaringen drie of vier dagen voor de machtsovername door de taliban te zijn vertrokken (CGVS, p. 9), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan gedurende vijf of zes jaar naar school te zijn geweest, sporadisch religieuze lessen te hebben gevolgd in de madrassa en na jouw vertrek nog contacten te hebben gehad met jouw vader (CGVS, p. 5, p. 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De identiteitsdocumenten van jouw familieleden tonen enkel hun identiteit en herkomst aan, doch blijkt hieruit jullie familieband niet. Je legt immers geen enkel document neer om jouw eigen identiteit te staven (CGVS, p. 10 – 11).

Dat je jouw taskara onderweg verloren zou zijn, klemmt echter met jouw aanvankelijke verklaringen bij aankomst in België waar je stelde dat jouw taskara in Afghanistan is achtergebleven (CGVS, p. 11; Fiche Mineur Etranger Non Accompagné, d.d. 16/11/2021, p. 4), waardoor de nodige vragen kunnen worden gesteld bij het uitblijven van enig identiteitsdocument. Te meer daar volgens jouw verklaringen jouw paternale neef E., die in contact staat met jouw oom in België, nog steeds in jouw geboortedorp Loy Kalai verblijft (CGVS, p. 7, p. 11), waardoor verwacht kan worden dat je via hem een kopie tracht te bekomen. Tot op heden heb je echter geen enkel (begin van) bewijs neergelegd om jouw identiteit te staven.

Dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt over het ontbreken van jouw taskara, noch er in slaagt een kopie neer te leggen, heeft als gevolg dat je niet toelaat te stellen dat jouw identiteit, noch jouw familieband

met de door jouw beweerde familieleden, vaststaat. Er kan immers worden verwacht, gelet op het belang van dit soort stukken, dat je een duidelijk zicht kan bieden op het bestaan van jouw taskara. Voorgaande wordt overigens nog versterkt door de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat dit bovenstaande stukken vlot te verkrijgen zijn binnen het illegale circuit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Uit de lezing van het geheel van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing. Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtmotieven stelt verzoeker zich in het verzoekschrift te beperken tot het bevestigen van zijn verklaringen op het gehoor bij het CGVS. Hij vraagt meer begrip op te brengen voor zijn jeugdige leeftijd enerzijds en anderzijds minder waarde toe te kennen aan de verklaringen bij de aanmelding als NBM en later bij de DVZ. Hij betoogt hierover dat het kader en de omstandigheden van die eerdere gehoren in niets kan vergeleken worden met de omstandigheden waarin specifiek opgeleid personeel bij het CGVS de gehoren in goede banen leidt. Hij stelt verder zich het recht voor te behouden nog bijkomende opmerkingen te formuleren mocht dit aan de orde zijn, na verificatie van één en ander ter plaatse, gelet op de opvolging van de raadsman en de problemen inzake communicatie met Afghanistan. Verzoeker is het hoe dan ook niet eens met de aangehaalde éénzijdige en subjectieve opmerkingen van verwerende partij en verwijst allereerst naar de regels inzake de bewijslast en de samenwerkingsplicht en dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad de opdracht hebben om de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te bewijzen maar wel om alle feitelijke en juridische elementen te verzamelen en met kennis van zaken te oordelen of er daadwerkelijk nood is aan internationale bescherming.

Inzake de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat de premissen in de beslissing zeer voorbarig zijn en wijst erop dat het niet vanzelfsprekend is dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld en dat er nog voldoende actoren zijn, waaronder ISKP en andere groepen die de regio onveilig maken; dat het voorbarig is zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid; temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is *“Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report (acleddata.com)”*; besluiten dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien duurzaam moet zijn, is voorbarig, zoals reeds hierboven gesteld, en niet objectief te verifiëren; het geweten is dat de organisaties die zogenaamd documentatie verzamelen zelf niet actief zijn op het terrein omwille van de onveiligheid maar zich moeten verlaten op plaatselijke bronnen die meer in het nauw komen en waarvan men zich dus mag afvragen hoe representatief en volledig de objectieve informatie is (HRW, *Afghanistan taliban threatening provincial media*, 2022/03/07) en dat de redenering mank loopt waar verwerende partij wel weet dat in Afghanistan de rechtsstaat niet bestaat, het willekeurig geweld dus overall is en niet slechts aan deze of gene zijde van de strijdende partijen en dat de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld de taliban zelf is en dus eerst moet onderzocht worden welke definitie van willekeurig geweld aan de orde is. Tenslotte betwist verzoeker de cijfers als zou het aantal intern ontheemden afnemen onder verwijzing naar *“Afghanistan Crisis Response Plan 2022 | Global Crisis Response Platform (iom.int)”* en stelt dat in het recente verslag van 5 maart 2023 van Amnesty International, *“Afghanistan: UN Human Rights Council must address Taliban’s ongoing ‘relentless abuses”* dan weer wordt verwezen naar het aanhoudende conflict met het NRF (National Resistance Front) in Pansjeer en het aanhoudende geweld.

Inzake de toepassing van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat er nog een redelijke marge is waarbinnen nood is aan verduidelijking en mogelijk ruimte kan geschapen worden voor de toepassing van de subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat niet uit het oog mag worden verloren dat de subsidiaire beschermingsstatus in het leven is geroepen om internationale bescherming onder voorwaarden uit te breiden naar o.a. oorlogsvluchtelingen en sociaal-economische en humanitaire vluchtelingen en dat de arresten eraan lijken voorbij te gaan dat in artikel 48/4 sprake is van *“kan”* en niet *“moet”*. Uit de lezing van artikel 48/5 blijkt niet dat er noodzakelijkerwijze een actor moet zijn die de ernstige schade heeft veroorzaakt om dat er sprake is van *“kan”*. Hij is van mening dat er een marge is

om een situatie die op humanitair en socio-economisch vlak zo desastreus is dat zij een onmenselijke behandeling uitmaakt te kwalificeren onder artikelen 48/4 en 48/5, § 2 doordat er geen bescherming kan/wil geboden worden omdat het *de-facto* taliban regime manifest niet in staat is en/of geen redelijke maatregelen wil treffen tot voorkoming van ernstige schade. Hij merkt op dat de opsomming exhaustief is temeer daar in de richtlijn staat 'onder meer'. Het staat volgens verzoeker vast dat ernstige schade ook kan uitgaan van of veroorzaakt worden door andere actoren en kan dit eveneens wijzen op het feit dat ernstige schade ook in overweging kan genomen worden buiten een situatie waar deze uitgaat van de genoemde actoren. Verzoeker wijst op de overwegingen 25 en 26 van de Kwalificatierichtlijn en stelt dat het voor hem volstrekt onduidelijk en niet bewezen is op grond van deze wetsbepalingen dat een handelen of nalaten van de taliban noodzakelijk is en stelt dat het risico om in extreme armoede te belanden wel valt onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vervolgens dat de rol van de internationale gemeenschap overweldigend is en dat dit ook blijkt uit het rapport van de speciale rapporteur voor Afghanistan, de heer Marcus Potzel van 27 september 2022 en waaruit hij citeert. Verzoeker stelt vervolgens dat de ingeroepen jurisprudentie niet naar analogie kan worden ingeroepen omdat het arrest *Mbodj* de regeling onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft en dit artikel een oplossing voorziet voor gevallen waar er geen intentionele handeling van een actor noodzakelijk is, en niet naar analogie mag geredeneerd worden omdat voor de socio-economische en humanitaire redenen alles onder de paraplu valt van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt verder dat het HvJ de rechtspraak van het EHRM heeft overgenomen maar enkel in de context van de Terugkeerrichtlijn en de Dublinverordening. Verzoeker stelt dat de jurisprudentie in de zaken *M.S.S.*, *Sufi en Elmi* eveneens uitwijzingsbeslissingen betreffen en gaat vervolgens in op het arrest *S.H.H.* en stelt, dat gezien de specifieke feiten aan de grondslag van dit arrest, dit geen voldoende reden is om dit individueel geval te transponeren naar de huidige algemene situatie van economische deprivatie. Verzoeker wijst vervolgens nog op het gebrek aan bescherming door het *de-facto* taliban regime dat niet erkend wordt in het internationaal rechtsverkeer; niet kan geboden worden aangezien het om een falende staat gaat. Hij besluit dat inzake de zogenaamde "*sociaal-economische deprivatie*" er nog geen voldoende duidelijkheid is en het aangewezen lijkt een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Verzoeker stelt vervolgens dat de Raad nalaat in te gaan op de mogelijke schendingen van de meest fundamentele mensenrechten, en zelf wijst op de willekeur en wreedheid waarmee dit *de facto* regime optreedt en besluit dat eenieder die wordt blootgesteld aan dit regime een reëel risico loopt op onmenselijke en ontorende behandeling. Verzoeker verwijst in dit verband naar de bevindingen in het reeds geciteerde rapport van Amnesty International van 5 maart 2023.

Inzake de risico's bij terugkeer wijst verzoeker erop dat er bijna geen informatie is over personen die uit het Westen zijn teruggekeerd en dat de stelling dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat Afghanen die terugkeren uit Europa louter omwille van een verblijf in Europa een risico lopen dan ook voorbarig is en dat in deze stelling overigens niet wordt verwezen naar de verwesterde Afghanen maar naar het louter geografische element van de terugkeer. Verzoeker maakt zich met betrekking tot de landeninformatie de analyse eigen zoals gemaakt in de Nansen Note 3-22, punt 1.3.3.. Hij betoogt verder dat de toevoeging dat ze het spel kunnen spelen en aan de aandacht van de taliban kunnen ontkomen ronduit naïef is te noemen en indruist tegen de interpretatie dat van de terugkerende asielzoeker niet mag verwacht worden dat hij elementen die fundamenteel deel uitmaken van zijn identiteit zou afzweren. In de mate dat verwestering duidt op een cultureel, politiek/maatschappelijk en religieus gegeven, is het logisch en afdoende bewezen dat personen die uit het westen terugkeren door de taliban als vijanden van het regime worden beschouwd omdat zij per definitie bevuild zijn door de westerse waarden en normen die door het *de facto* regime bestreden werden in het verleden. De retoriek van de taliban is van oudsher een religieus geïnspireerde oorlogs-en geweld retoriek om het land te bevrijden van de corrupte buitenlandse machten en invloeden, die per definitie als ongelovigen worden gedefinieerd. Hij stelt verder dat, "*ook al is dit een enorme reductie, het mag duidelijk zijn dat éénieder die vrijwillig naar het Westen is vertrokken, niet kan beschouwd worden als een rechtschapen "volger" van het talibanregime, wetende dat dit regime de installatie van een Islamitisch Emiraat binnen Afghanistan nastreeft, en in de essentie geen enkele oppositie duldt maar absolute onderwerping predikt aan de religieuze leider(s) (emir), lijkt het erop dat dit alles niet voldoende is onderzocht.*" Volgens verzoeker spreekt het voor zich "*dat personen die naar het Westen zijn gevlucht in de ogen het talibanregime afvalligen zijn en dat "verwersterd is geen duidelijk en éénsluidend begrip en aldus in de huidige stand van de rechtspraak, niet bruikbaar in de beoordeling als categorie om nood aan internationale bescherming te rechtvaardigen".* Anderzijds stelt verzoeker dat hij "*in geval van terugkeer in elk geval zo zal opgemerkt worden en negatief gepercipieerd zal worden en dit temeer nu hij niet meer de persoon is die hij in Afghanistan was maar onderweg en nu naar aanleiding van een verblijf in België, een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens-en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door het de facto*

talibanregime wordt ingericht.” Verzoeker stelt verder dat de stelling dat verzoeker gevormd is naar Afgaans normen en waarden en zich ook bij terugkeer kan aanpassen een ronduit stereotiepe en nietszeggende uitspraak is omdat niet kan worden gesteld “dat een vijftienjarige gevormd is, temeer hij precies op die cruciale leeftijd wordt blootgesteld aan een wereld die in schril contrast staat met wat hij tot dan toe heeft gekend en wat noodzakelijkerwijze een aardverschuiving veroorzaakt in zijn identiteit, die immers nog niet gestabiliseerd en verankerd is”. Het debat gaat bovendien niet over het aanpassen aan Afgaans normen en waarden in geval van terugkeer maar het naleven van de regels van de sharia en de door de taliban opgelegde regels in Afghanistan en het feit dat hij zal gezien worden als afvallige.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de middelen en bijkomende verklaringen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het attest Pro Deo toe aan het verzoekschrift

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 4 september 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (5) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (10) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

1. Schoolattesten;
2. Stageovereenkomsten;
3. Brieven + kopieën van identiteitskaarten leerkrachten.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het*

land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

6.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Loy Kalai in het district Watapur in de provincie Kunar. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zijn verklaringen over zijn identiteit, Afghaanse nationaliteit en regio van herkomst in Afghanistan niet betwist worden door verwerende partij. De Raad ontwaart evenmin elementen in het rechtsplegingsdossier om hieraan te twijfelen.

6.3. Verzoeker verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn en geboren te zijn in 2006 (Verklaring DVZ, vraag 4 en Fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p. 4). Uit het administratief dossier blijkt dat de door verzoeker bij binnenkomst verklaarde leeftijd niet werd betwist en dat voor verzoeker een voogd werd aangesteld. Verzoeker is heden minderjarig en blijkens de beslissing van de Dienst Voogdij zal aan de voogdij ten laatste op 4 maart 2024 een einde worden gesteld. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in de periode van de machtsovername door de taliban midden augustus 2021 uit Afghanistan is vertrokken.

Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen is het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging die de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet).

Artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt: *"Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."*

Dit beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming moet rekening worden gehouden met hun leeftijd en maturiteit. Gelet op hun specifieke kwetsbaarheid moeten verzoeken van minderjarigen met grote omzichtigheid worden onderzocht en beoordeeld. De beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van niet-begeleide minderjarige verzoekers uit Afghanistan moet met grote voorzichtigheid gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige situatie in Afghanistan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat kindermisbruik in Afghanistan wijdverspreid is in de Afghaanse samenleving, dat rekrutering van kinderen in hun tienerjaren door de taliban en ISKP voorkomt net zoals kinderarbeid en handel in kinderen en dat de afwezigheid van een netwerk in Afghanistan het risico om onderworpen te worden aan vervolging aanzienlijk verhoogt (EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, January 2023, p. 92-96).

6.4. In het verzoekschrift en ter terechtzitting beroept verzoeker zich onder meer op zijn vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan te worden beschouwd als verwesterd en negatief zal gepercipieerd worden als gevolg van de persoonlijke ontwikkeling die hij heeft gemaakt naar aanleiding van zijn verblijf in België die hem op religieus, moreel en maatschappelijk mijlenver verwijderd heeft van het referentiekader van de taliban. Hij wijst ook op het moeilijke contact met zijn familie in Afghanistan en de aanwezigheid van zijn tante en haar familie in België, waarmee hij goede en regelmatige contacten onderhoudt.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni

2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht

op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu is niet betwist dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in december 2021 en dat hij op ongeveer vijftienjarige

leeftijd Afghanistan heeft verlaten enkele maanden voordien. Verzoeker is heden nog steeds minderjarig en staat nog steeds onder toezicht van zijn voogd, die ook ter terechtzitting aanwezig is. Verzoeker legt ter terechtzitting een aantal documenten neer die betrekking hebben op zijn traject in België sinds zijn aankomst. Het Schoolattest van het Hoger Instituut voor Verpleegkunde Sint-Elisabeth in Turnhout van 23 juni 2023 bevestigt dat verzoeker het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers 2022-2023 heeft gevolgd tot 29 januari 2023 en uit het schoolattest van het Regionaal centrum voor leren en werken in Turnhout van 27 juni 2023, blijkt dat hij sedert 30 januari 2023 als regelmatige leerling is ingeschreven om de lessen te volgen van het modulair onderwijs – 1^e leerjaar in de 2^e graad Aanloop Winkelmedewerker duaal DBSO (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). In de brief van H.V., tewerkstellingsbegeleider van het Centrum voor Deeltijdsonderwijs de Noorderkempen van 12 september 2023 leest de Raad dat verzoeker in mei en juni 2023 een stage heeft gedaan als winkelmedewerker bij een warenhuisketen en van 1 september 2023 tot 30 juni 2024 een stage zal doen als winkelmedewerker bij een GSM winkel, waarvan eveneens de stageovereenkomst wordt bijgebracht (aanvullende nota verzoeker, stuk 2) en wordt een positief evaluatieverslag van verzoekers reeds voltooide stage toegevoegd. Verzoekers voogd licht ter terechtzitting verder toe dat hij als niet-begeleide minderjarige tot dusver een feilloos parcours heeft afgelegd.

Hieruit en uit verzoekers toelichting ter terechtzitting blijkt dat verzoeker behoorlijk Nederlands spreekt en zich van bij binnenkomst als vijftienjarige heeft ingespannen om zich aan te passen aan zijn nieuwe leefomgeving en daarbij actief participeert in de Belgische samenleving. Zo hieruit niet noodzakelijkerwijze blijkt dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is, in de zin dat bij hem sprake is van opvattingen of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit en morele integriteit dat van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij deze opgeeft, dient wel te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven en westerse opvattingen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid en gelijkheid tussen mannen en vrouwen en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener en adolescent. Verzoeker heeft weliswaar een deel van zijn vormende jaren in het Afghanistan van voor de machtsovername door de taliban doorgemaakt, maar er kan niet aan worden voorbijgegaan dat hij een belangrijk deel van zijn vormende jaren ook in België doorbrengt en dat deze periode in zijn ontwikkeling waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen.

Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft gehad op zijn ontwikkeling als minderjarige en jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn dorp en regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt.

Het is verder niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Watapur in het gelijknamige district van de provincie Kunar. De Raad leest in de beschikbare landeninformatie dat in deze provincie ISKP, een groepering die gekant is tegen alles wat westers is, een sterke aanwezigheid heeft, in het bijzonder in rurale gebieden in deze provincie (EU AA, *Afghanistan. Security Situation*, August 2022, p. 50). Kunar geldt als één van de provincies waar ISKP zich sinds 2014 op toespitst om zich veilig te kunnen terugtrekken enerzijds omwille van de locatie nabij de Pakistaanse grens en anderzijds omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in deze regio. Verder werd Kunar in het rapport van de VN Secretaris-Generaal van januari 2022 omschreven als één van de vier meest door conflict geteisterde provincies. In de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 werden volgens ACLED 74 slachtoffers van veiligheidsincidenten geregistreerd (EU AA, *Afghanistan. Security Situation*, p. 143-144). Volgens sommige bronnen heeft ook de TTP zijn belangrijkste bolwerk in de provincie Kunar en was de aanwezigheid van TTP en de aanvallen die op Pakistan vanuit Afghanistan zouden zijn gelanceerd, één van de oorzaken van spanningen tussen de taliban en Pakistan in 2022 (EU AA, p. 145). De aanwezigheid van beide groeperingen in de provincie Kunar verhoogt het risico dat verzoeker in geval van terugkeer als verwesterd wordt beschouwd of als aan persoon die in het buitenland de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Het is ook niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afgaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, maar aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afgaanse grondgebied.

Verzoeker heeft ter staving van zijn verklaring over zijn familieleden in België kopieën neergelegd van hun verblijfskaarten in België.

Hieruit blijkt dat deze personen de Nederlandse nationaliteit hebben. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat het onder meer om de zus van zijn moeder gaat en haar echtgenoot. Verzoekers nicht, die aanwezig is ter terechtzitting bevestigt dat haar moeder de zus is van verzoekers moeder en legt uit

dat haar ouders en zij zelf in Nederland als vluchteling erkend werden, later de Nederlandse nationaliteit verwierven en sinds 2012 in België wonen. Verzoekers voogd bevestigt ter terechtzitting dat verzoeker in de weekends bij deze familie verblijft. De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat de door verzoeker neergelegde verblijfs- en identiteitskaarten zijn familieleden betreffen, dat verzoeker elk weekend bij deze familieleden verblijft en dat deze al verschillende jaren in België en Nederland wonen. Er kan, mede gelet op de Nederlandse nationaliteit van deze familieleden, en de lange duur van hun verblijf in Nederland en België, redelijkerwijze worden aangenomen dat deze familieleden minstens zullen worden gepercipieerd als verwesterd door de taliban dan wel ISKP. Er kan, gelet op verzoekers jonge leeftijd, niet van hem verwacht worden dat hij, in geval van terugkeer naar zijn dorp en regio van herkomst er steeds zal in slagen om de omstandigheden van zijn verblijf in België, zijn hier ontwikkelde activiteiten en de aanwezigheid van familieleden in België die hier al verschillende jaren verblijven en de Nederlandse nationaliteit hebben verworven en waarmee hij een goede band heeft opgebouwd en bij wie hij elk weekend verblijft, te verhullen. De kans is dan ook reëel dat deze specifieke familiale situatie van verzoeker in België de perceptie die in Afghanistan leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen ten aanzien verzoeker als minderjarige terugkeerder uit een Westers land, nog verder versterkt.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban en mogelijk ISKP zal komen te staan en, het hoger belang van het kind indachtig, er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan, zijn traject en de aard van zijn activiteiten in België gedurende een cruciale periode in zijn ontwikkeling als adolescent, en de aanwezigheid in België van familieleden die ondertussen de Nederlandse nationaliteit hebben verkregen, als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban (of ISKP) komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET